

ΑΠ' ΤΟ ΦΑΡΜΑΚΟΝΗΣΙ ΚΑΙ ΤΗΝ ΑΜΥΓΔΑΛΕΖΑ
ΜΕΧΡΙ ΤΗΝ ΠΑΤΗΣΙΩΝ //////////////////////////////////

ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ - ΦΡΟΥΡΙΟ!

Το ANTIFA COMMUNITY αποτελεί μια σταθερή συνεργασία αντιφασιστικών συλλογικοτήτων που ζει και δρα στην αθηναϊκή μητρόπολη. Έχει διαρκώς στο στόχαστρο της όλους τους φασισμούς - είτε αυτοί κουβαλάνε πάνω τους σβάστικες, είτε όχι. Δεν έχουμε καμία σχέση με κανένα κόμμα, κανένα κρατικό ή mediακό

θεσμικό φορέα - και δεν έχουμε και καμία πρόθεση να το αλλάξουμε αυτό.

Για επικοινωνία, για να προμηθευτείς αντιφασιστικά αυτοκόλλητα και έντυπο υλικό ή ό,τι άλλο, στείλε μας στο antifacommunity@yahoo.gr

Δεν είναι νέο: την στιγμή που γράφονται αυτές οι γραμμές, τα δυτικά κράτη και τα αφεντικά τους διεξάγουν πολέμους σε περιοχές της κεντρικής Ασίας, της Μέσης Ανατολής και της Αφρικής. *Πολέμους.* Πολέμους που για τους δυτικούς έχουν «σφαίρες επιρροής», έχουν εμπλοκή σε «εμφύλιες» διαμάχες, έχουν «αντιτρομοκρατικές» εκστρατείες, έχουν εξαθλίωση και εξόντωση προλεταριακών πληθυσμών, έχουν καταστροφή φυσικού πλούτου... Πολέμους που για τους εκεί πληθυσμούς έχουν και σφαίρες να σφυρίζουν πάνω απ' το κεφάλι σου. Πράγματα που ο μέσος πρωτοκοσμικός υπήκοος τα έχει γνωρίσει μόνο σε ταινίες -και για όσο δεν συμβαίνουν μέσα στην καρδιά των δυτικών μητροπόλεων βολεύει συχνά να προσποιείται πως αν δεν τα βλέπει μπροστά του τότε δεν υπάρχουν.

Το πεδίο των πολέμων αυτών, όμως, αφορά όλο και περισσότερα κράτη. Το εύρος του μεγαλώνει συνεχώς, αγγίζοντας τα όρια της ευρώπης, γεννώντας μαζικές μεταναστευτικές

ροές προς αυτήν. Αν κάποιος δυσκολεύεται λοιπόν να φανταστεί τον πόλεμο γιατί η ασία και η αφρική του πέφτουν μακριά, ας κοιτάξει τις βουλιαγμένες βάρκες στο Φαρμακονήσι, τους ομαδικούς τάφους στις όχθες του Έβρου, τα στρατόπεδα συγκέντρωσης μεταναστών. Γιατί ο πόλεμος που διεξάγεται στις χώρες καταγωγής των μεταναστών και εναντίον τους, συνεχίζεται στα σύνορα της ευρώπης - φρούριο.

Και η ελληνική περίπτωση, σαν το νοτιοανατολικό άκρο αυτού του φρουρίου, έχει τον δικό της, σημαίνοντα, ρόλο...

➤ Τα σύνορα είναι τα αφανή, μαζικά νεκροταφεία της Ευρώπης-φρούριο.

Από τον Έβρο, τη Λέσβο και το Φαρμακονήσι στην Ελλάδα μέχρι την ιταλική Λαμπεντούζα και τις ισπανικές Θέουτα, Μελίγια και το Γιβραλτάρ τα σύνορα της Ευρώπης είναι γεμάτα με άγνωστους ομαδικούς τάφους. Αν σε άλλες εποχές είχαμε μαζικές εκτελέσεις, σε στρατόπεδα συγκέντρωσης και έξω απ' αυτά, σήμερα τα κοινοβουλευτικά «δημοκρατικά» καθεστώτα τείνουν σε πιο «παστρικές» δολοφονικές πρακτικές: μακριά από βλέμματα και χωρίς να αφήνουν τεκμήρια.

Έλληνες και Ευρωπαίοι λιμενόματσοι,

συνοριοφύλακες και μισθοφόροι της frontex συντονίζονται και σκορπούν το θάνατο. Στη στεριά ορθώνουν φράκτες και αφήνουν τις νάρκες να κάνουν τη βρωμοδουλειά. Στη θάλασσα οι δολοφονίες γίνονται με βίαιες επαναπροωθήσεις και εγκατάλειψη των μεταναστών μεσοπέλαγα, με εμβολίσσεις και ανατροπές σκαφών. Αν όλα τα άλλα δεν είναι αρκετά τα πυρά των όπλων θα ολοκληρώσουν με επιτυχία την επιχείρηση της «προστασίας» των συνόρων. Όλη η συνοριογραμμή είναι μία εμπόλεμη ζώνη όπου χιλιάδες μεταναστών

και προσφύγων δολοφονούνται αθόρυβα και αποτελεσματικά. Μοναδικά «ίχνη του εγκλήματος» όσα νεκρά σώματα ξεβράζονται και εντοπίζονται σε παραλιακές τοποθεσίες (για να διαπιστωθεί απλά ο πνιγμός υπό αδιευκρίνιστες συνθήκες) και οι μαρτυρίες όποιων καταφέρουν να επιζήσουν -και να ακουστούν...

Οι μετανάστες θέλουν πάνω απ'όλα να ζήσουν και έτσι δεν μπορούν παρά να αφηφούν τους όποιους φράκτες και σύνορα. Ζούνε όμως σε μια εποχή που η ίδια αυτή η βασική, αυτονομία, επιθυμία τους, για κάποιους ορίζεται ως «πρόβλημα». Και ενώ το ζητούμενο των διαχείρισης των μεταναστευτικών ροών μέχρι πριν λίγα χρόνια μπορεί να ήταν η άγρια οικονομική εκμετάλλευση των μεταναστών από τα αφεντικά της υπό ανάπτυξη Ελλάδας και της ισχυρής Ευρώπης, σήμερα εν μέσω κρίσης, κρίνονται ως περιττοί -και η διαφύλαξη των συνόρων σημαίνει το θάνατο όσο το δυνατό περισσότερων, έξω από τα «άγια» ευρωπαϊκά εδάφη.

Οι ντόπιοι και οι Ευρωπαίοι αξιωματούχοι είτε μιλάνε για ατυχήματα και επιχειρήσεις διάσωσης, είτε μιλάνε για το «εθνικό καθήκον της φύλαξης των συνόρων» συμφωνούν, εντείνουν και ενισχύουν τη «φύλαξη» των συνόρων δηλαδή τις κρατικές δολοφονίες. Κάποιοι πιο «άτακτοι» απ' αυτούς, όπως ο Θανασάκης Πλεύρης -στέλεχος της Ν.Δ.- δεν έχουν ντραπέι στο πρόσφατο παρελθόν (4/11) να διακηρύξουν πως «πρέπει να χυθεί αίμα στα σύνορα». Απ' την άλλη υπάρχουν κι οι

«ευαίσθητοι» και «φιλόανθρωποι» πολιτικοί, κόμματα της αριστεράς και ΜΚΟ που κάνουν λόγο για ανθρωπιστικές τραγωδίες που φέρουν κρατικές και ευρωπαϊκές ευθύνες, μη ξεχνώντας όμως να αναγνωρίσουν ταυτόχρονα τις μεταναστευτικές ροές ως «πρόβλημα» που απαιτεί «λύση»...

Και αυτό ακριβώς το «πρόβλημα» έρχονται να διαχειριστούν οι ελληνικές κυβερνήσεις υπενθυμίζοντας στους υπολοίπους εταίρους τον κομβικής σημασίας ρόλο της Ελλάδας στη διασφάλιση των ευρωπαϊκών συνόρων την ίδια στιγμή που οι πόλεμοι πληθαίνουν και το επίκεντρό τους φτάνει όλο και πιο κοντά στην Ευρώπη. Η Ελλάδα, εκτός από τη γνωστή στρατηγική της να διαπραγματεύεται τη μοιρασιά της λείας από τους πολέμους που συμμετέχει και για τους οποίους παρέχει την απαραίτητη υποστήριξη με πολεμικές βάσεις αναβαθμίζει και κεφαλαιοποιεί περαιτέρω με οικονομικούς και πολιτικούς όρους τη γεωπολιτική της θέση, στο ρόλο του αναντικατάστατου «ακρίτα» της Ελλάδας-Ευρώπης φρούριο.

Business as usual.

Από τα σύνορα στο κέντρο κι ως την Αμυγδαλέζα: ολόκληρη η Ελλάδα ένα στρατόπεδο συγκέντρωσης.

Ο πόλεμος που σημαδεύει τους μετανάστες δεν σταματάει, όμως στα σύνορα –και ούτε αυτό είναι καμιά αποκάλυψη...

Η πολεμική διαχείριση του πολυεθνικού προλεταριάτου– η πειθάρχηση, ο έλεγχος και η εξόντωση του– αποτελεί πάγια στρατηγική του ελληνικού κράτους, με τους μηχανισμούς του στρατού και της αστυνομίας

να συμπληρώνονται, στις μητροπόλεις, από παρακρατικούς και άλλους «απλούς πατριώτες». Η καθημερινότητα των μεταναστών/τριων εργατών/τριων είναι πόλεμος. Πόλεμος όταν ξεφεύγουν από τους μπάτσους του «ξένιου δία», πόλεμος όταν στέκονται ενάντια σε ρατσιστικά πογκρόμ, πόλεμος και όταν αντιμετωπίζουν τους μικρούς, καθημερινούς φασισμούς στο

μετρό και στα λεωφορεία.

Ο «ξένιος δίας», όμως, δεν είναι απλά ένα στιγμιότυπο αυτής της διαχείρισης· είναι η πραγματοποίηση της διακυβέρνησης της «υγειονομικής βόμβας» ή καλύτερα η διαρκής διεύρυνση των δυνατοτήτων των μπάτσων πάνω στα σώματα των μεταναστών/τριων, που στιγματίζονται ως ένας, διαρκώς παρόντας, κίνδυνος για την δημόσια υγιεινή, τάξη και ασφάλεια. Είναι η διαδικασία που μεταφέρει την συνθήκη των συνόρων και των κέντρων κράτησης –την αποκλειστική διαχείριση της μετανάστευσης από μπάτσους κάθε είδους- στο κέντρο των πόλεων. Η ακαθόριστη διάρκεια του (σημείο εκκίνησης της επιχείρησης είναι η 04/08/2012, *χωρίς να προσδιορίζεται το τέλος της*), οι ασυνεχείς εντάσεις του, το εύρος και ο πολύ μεγάλος αριθμός μπάτσων που απασχολεί (αρχικά συμμετείχαν 2.500 μπάτσοι κάθε είδους), αποδεικνύουν πως αποτελεί μια κεντρική στρατηγική στρατιωτικής διαχείρισης του δημόσιου χώρου. Σ' αυτό το πλαίσιο, λειτουργεί ως μια μηχανή προσαγωγών/συλλήψεων μεταναστών/τριων, που γεμίζει τα κέντρα κράτησης και τα τοπικά Α.Τ., ενώ την ίδια στιγμή παράγει στατιστικές που «αποδεικνύουν» την «αποτελεσματικότητα» των μπάτσων, αναβαθμίζοντας την θέση τους –κοινωνικά και οικονομικά- και τον ρόλο τους στην ρύθμιση των κοινωνικών σχέσεων.

Η αντι-μεταναστευτική πολιτική, λοιπόν, δεν αναφέρεται μόνο σε μια απομακρυσμένη κατάσταση που βιώνεται από τους μετανάστες/τριες στα σύνορα, αλλά στην συνολική

πολεμική διαχείριση των σωμάτων τους, στην επιταχυνόμενη βία των κοινωνικών σχέσεων και των αντίστοιχων πρακτικών, που εκτοπίζουν/ στιγματίζουν τους μετανάστες. Το 2ο μέτωπο του πολέμου, είναι ένα πεδίο μάχης που απλώνεται από τα σύνορα και τα κέντρα κράτησης, ως το κέντρο των μητροπόλεων, και η αντι-μεταναστευτική πολιτική του ελληνικού κράτους είναι η τεχνολογία που ανακαλεί ως «σημείο μηδέν» της πολιτικής το κέντρο κράτησης. Την κατάσταση κατά την οποία οι μετανάστες/τριες διαρκώς απειλούνται με εγκλεισμό ή φυλάκιση ακόμα και αν δεν έχουν τελέσει κάποιο ποινικό αδίκημα, ακόμα και ανεξάρτητα απ' την κατοχή ταξιδιωτικών εγγράφων.

Ο «ξένιος δίας», είναι η εγγύηση αυτής της συνθήκης.

➤ «ΚΕΝΤΡΑ ΚΡΑΤΗΣΗΣ»: όχι φυλακές – κάτι χειρότερο...

Τα λεγόμενα «κέντρα υποδοχής μεταναστών»: ήδη στο παρελθόν εμείς, μεταξύ άλλων, τα περιγράψαμε σαν **στρατόπεδα συγκέντρωσης**. Η συγκεκριμένη περιγραφή καμία πρόθεση δεν έχει να ερεθίσει τα «δημοκρατικά αντανakλαστικά» της «παραπλανημένης» ελληνικής κοινωνίας, κάνοντας άγαρμπες παραπομπές στο ναζιστικό καθεστώς της γερμανίας των 30s-40s. Ούτε θέλει απλά, να δηλώσει με μια μελοδραματική διάθεση υπερβολής το πόσο σκατά είναι οι συνθήκες κράτησης για τους έγκλειστους μετανάστες. Έχει να κάνει, αντίθετα, με την σαφή μας πεποίθηση πως τα ίδια τα στρατόπεδα συγκέντρωσης

αποτελούν έναν κομβικό σημείο, συμβολικά και υλικά, για τους σχεδιασμούς των αφεντικών και του κράτους να τσακίζουν τις ζωές ενός κομματιού της πολυεθνικής εργατικής τάξης. Ενός –διευρυνόμενου- κομματιού *της τάξης μας*.

Ως τέτοια, τα κέντρα κράτησης μεταναστών βρίσκονται -φαινομενικά τουλάχιστον- εκτός των ορίων του δυτικού νομικού πολιτισμού: Ο εγκλεισμός των μεταναστών με «αόριστη» διάρκεια (12μηνια που γίνονται 18μηνια, που γίνονται...), χωρίς να έχει υπάρξει παραβίαση κάποιου ποινικού νόμου, χωρίς να υπάρχει σωφρονιστική νομοθεσία... Εμφατικά και

ξεδιάντροπα, τα κέντρα κράτησης και οι στρατηγικές που συνδέονται μ' αυτά δεν έχουν καμία διάθεση να «σωφρονίσουν»: έχουν τον στόχο να *εξουδετερώσουν*.

Δεν είναι τυχαίο: τα κέντρα κράτησης του σήμερα γεννήθηκαν μέσα στη συνθήκη οξυμένων διακρατικών εντάσεων, γεννήθηκαν μέσα από τις επεκτατικές πολεμικές στρατηγικές των δυτικών κρατών σε αφρική και ασία. Γεννήθηκαν όμως και σε μια περίοδο οξυμένης καπιταλιστικής κρίσης: Τα στρατόπεδα συγκέντρωσης, λοιπόν, έρχονται για να φωτογραφίσουν τους κρατούμενούς τους, τους μετανάστες εργάτες, με την ματιά των αφεντικών και του κράτους τους: ως αιχμαλώτους πολέμου –και ως *περισσευόμενους προλετάρους*.

Τα ντόπια αφεντικά και το κράτος τους το έχουν πάρει απόφαση και το φωνάζουν με κάθε ευκαιρία από τα μήνια: δεν έχουν καμία πρόθεση να ασχοληθούν με την συντήρηση και την αναπαραγωγή της εργατικής τάξης. Το ξαναλέμε: για το πιο υποτιμημένο κομμάτι της τάξης μας (τους μετανάστες από την ασία και την αφρική) η απαξίωση της εργατικής τους δύναμης φτάνει μέχρι το σημείο της απαξίωσης της ίδιας τους της ζωής. Οι νάρκες και οι μισθοί των λιμενόματσων που αναποδογυρίζουν βάρκες στα σύνορα ή τα 2 ευρώ την ημέρα ανά άτομο στην Αμυδαλέζα είναι οι μόνοι πόροι που το ελληνικό κράτος διατίθεται να ξοδέψει για αυτούς. Είναι «περισσευόμενα εργατικά χέρια», αποφασίζει. Οπότε είναι ζωές ανάξιες να βιωθούν.

Ή, έστω, να βιωθούν με μηδενικό κόστος και

μηδενικά δικαιώματα.

Καμιά δραματική «φιλανθρωπική» αριστερή υπερβολή εδώ, κανένας μελό ψευτοσυναισθηματισμός. Απλά η σκληρή καθημερινή λογική μιας «κατάστασης εξαιρέσης» που γίνεται όλο και πιο κανονική –και αξιώνει να γίνει όλο και πιο σεβαστή ως τέτοια.

Πριν συνεχίσουμε όμως να μιλάμε για το τι σημαίνει αυτή η «κατάσταση εξαιρέσης», σε σχέση με την αντιμεταναστευτική πολιτική και πέρα απ' αυτή, να βάλουμε μια υποσημείωση σε σχέση με τα στρατόπεδα συγκέντρωσης. Είπαμε πριν πως οι συνθήκες εντός τους παραμένουν «αόρατες» για την συντριπτική πλειοψηφία των κατοίκων των πόλεων που ζούμε: υπάρχουν όμως και στιγμές που αυτό το φράγμα της σιωπής σπάει.

Στις 10 Αυγούστου του 2013 δεκάδες μετανάστες εξεγέρθηκαν ενάντια στο κολάστηριο της Αμυδαλέζας διαμαρτυρόμενοι για την αυθαίρετη παράταση της κράτησης τους, πέραν του 12μηνου. Προκάλεσαν βαριές φθορές στα μπουντρούμια στα οποία είναι καθημερινά μαντρωμένοι, συγκρούστηκαν με τους μπάτσους. Και 8 από αυτούς καταφέρνουν να αποδράσουν. Γι' αυτούς είναι σαφές: αν υπάρχει προοπτική να φανερωθούν μέσα σε μια πραγματικότητα που θέλει την μοίρα τους να είναι προαποφασισμένη πρέπει να δώσουν σκληρό, συλλογικό αγώνα.

Και το «μήνυμα σε μπουκάλι» έφτασε έξω. Για όσους έχουν μάτια να το διαβάσουν.

ΚΑΤΑΣΤΑΣΗ ΕΞΑΙΡΕΣΗΣ / + ...

Όταν μιλάμε λοιπόν εδώ, για κατάσταση εξαίρεσης, μιλάμε για το πώς το κράτος και τα αφεντικά αποφασίζουν πως αποκλειστικός διαχειριστής των μεταναστευτικών πληθυσμών είναι η εκτελεστική εξουσία: Οι μπάτσοι και η χωρίς όρια εξουσία τους. Και, ως δια μαγείας, κάθε υπόθεση που αφορά την μετανάστευση παρουσιάζεται ως ζήτημα δημόσιας τάξης. Η αντι-μεταναστευτική πολιτική του ελληνικού κράτους συνιστά την απόφαση πως *οι ίδιες οι ζωές των μεταναστών/τριων τίθενται σε εξαίρεση*.

Μια συνθήκη ταιριαστή στην εποχή της: Τα κράτη που συμμετέχουν σε πόλεμους που διεξάγονται (ακόμα και σε εδάφη μακριά απ' τα δικά τους), τα κράτη σε καιρούς παγκόσμιας καπιταλιστικής κρίσης, δεν τσιγκουνεύονται

κυνισμό και βαρβαρότητα. Δεν τσιγκουνεύονται καφρίλα. Και φροντίζουν να το διαφημίζουν αυτό, απαιτώντας να γίνει αυτονόητο. Η «κατάσταση εξαίρεσης», σύμφωνα με την οποία αποφασίζεται και πραγματοποιείται η πλήρης απαξίωση των δικαιωμάτων και των ζωών των μεταναστών από ασία και αφρική κρύβει από πίσω της αντίληψη ότι «κάποιοι εδώ περισσεύουν». Το ξαναείπαμε και πριν όμως: Για καθόλου τυχαίους λόγους αυτοί που περισσεύουν είναι πάντοτε προλετάριοι, ανήκουν πάντοτε στα χαμηλότερα στρώματα. Δεν κρίθηκε ποτέ ως «περισσευόμενος» κάποιος μεσοαστός τουρίστας, δεν στερήθηκε ποτέ τα πολιτικά και νομικά του δικαιώματα κάποιος επιχειρηματίας «πολίτης του κόσμου». Όχι, οι περισσευόμενοι είναι πάντοτε προλετάριοι

-και αυτό έχει να κάνει με την αντίληψη και το σχέδιο που έχουν τα αφεντικά και το κράτος για το παρόν και το μέλλον των κωλοκοινωνιών μέσα στις οποίες ζούμε. Η καταστροφή και η εξόντωση μπορεί να είναι Υγεία (για το Κεφάλαιο) φωνάζουν μέσα απ' τα μήντια τα αφεντικά, κουνώντας ελληνικά σημαίακια.

Όποιος νομίζει όμως πως αυτή η συνθήκη είναι απλά ένα ακραίο ρατσιστικό σκέρτσο του ελληνικού κράτους, είναι είτε μεσοαστός, είτε κλινικά μαλάκας (είτε και τα δύο). Η πολυδιαφημισμένη αστυνομική επιχείρηση Θέτις κατά το περάσμενο έτος πρόλαβε να μαντρώσει μέσα στο στρατόπεδο συγκέντρωσης δεκάδες ντόπιους τοξικοεξαρτημένους και άστεγους. Έλληνες –με χαρτιά. Shit happens... Η Θέτιδα είναι ένα μόνο παράδειγμα που δηλώνει το προφανές: πως η αντιμεταναστευτική πολιτική και οι διάφορες στατηγικές που συνδέονται μ' αυτήν αποτελούν ένα ακόμα όπλο στα χέρια του κράτους στον ολοκληρωτικό του πόλεμο ενάντια στο πολυεθνικό προλεταριάτο. Κι αν οι αυτές οι λέξεις ακούγονται σε κάποιους ντεμοντέ, η πραγματικότητα δεν μας κάνει την χάρη να τους δικαιώσει. Το πολυεθνικό προλεταριάτο βιώνει συνθήκες ενός πολέμου που απλώνει διαρκώς τα μέσα και τους στόχους του -κι είμαστε κομμάτι του. Απ' το Φαρμακονήσι μέχρι την Πατσοίων.

Κι έχουμε, κάθε μέρα, απέναντι μας τα αφεντικά και το κράτος τους: ένα ελληνικό κράτος που αφού φρόντισε να μοστράρει το δήθεν «αντιναζιστικό» του παλιό φυλακίζοντας

5 φαλακρούς μακροχρόνιους συνεργάτες του, συνεχίζει ακάθεκτο, χτίζοντας τον νέο φασισμό. Και αυτός ο νέος φασισμός έχει και δεξιά και αριστερά δεκανίκια (που όπως είπαμε και πριν, στην προοπτική του να γίνουν η μελλοντική κυβέρνηση των «εθνικών συμφερόντων», δεν ξεχνάνε μέσα από μισόλογα να ορίζουν τις μεταναστευτικές ροές ως «πρόβλημα»). Όπως έχει και κοινωνικό πάτημα: έχει πολύ μισανθρωπισμό, έχει πολλά «όποιος-προλάβει-να-σώσει-τον-κόλο-του», έχει πολλή ξεφτίλα για να μπορεί να δικαιώνεται και να αναπαράγεται.

Όμως το πραγματικό ζητούμενο, το μόνο ζητούμενο στο οποίο πρέπει και επείγει να απαντήσουμε, είναι στο ποιους θα βρουν όλοι αυτοί απέναντι τους.

Τις μέρες που μοιράζεται αυτό το έντυπο, συμπληρώνονται 18 μήνες κράτησης για έναν μεγάλο αριθμό μεταναστών που κρατούνται μέσα στα στρατόπεδα συγκέντρωσης. Οι σκληροί τους αγώνες ενάντια στο παράτυπο καθεστώς της κράτησής τους είναι αγώνες ενάντια στην βάρβαρη και παράλογη συνθήκη του μπουντρουμιάσματος κι είναι αγώνες ενάντια στον νέο φασισμό. Είναι για τους 18 γαμημένους μήνες και είναι για την κάθε μέρα. Είναι γι' αυτούς και είναι για όλους μας. Είναι για την τάξη μας.

Κι είμαστε δίπλα τους.

Ή με τα γουρούνια ή με τους ανθρώπους.

Η μαζική δολοφονία των μεταναστών/προσφύγων στο Φαρμακονήσι δεν ήταν ένα μεμονωμένο περιστατικό. Αντίθετα ήταν και είναι μια απ' τις κυριότερες διαστάσεις της ελληνικής αντι-μεταναστευτικής πολιτικής στα ελληνικά σύνορα, που συνεχίζεται και στο εσωτερικό της χώρας με τα σύγχρονα στρατόπεδα συγκέντρωσης. Έτσι κάθε φορά που η κυρίαρχη ιδεολογία κάνει λόγο για το «ξέφραγο αμπέλι» των συνόρων ή για τους «χιλιάδες λαθρομετανάστες των πόλεων», αυτό μεταφράζεται αμέσως σε περισσότερους πνιγμένους μετανάστες και πρόσφυγες. Μεταφράζεται επίσης στην παράταση της επ' αόριστον κράτησης, όσων απ' αυτούς γλυτώνουν, στα στρατόπεδα συγκέντρωσης.

Αυτή είναι η πραγματικότητα του ελληνικού θεσμοποιημένου φασισμού και ρατσισμού. Έτσι τα ελληνικά σύνορα στον Έβρο και στο Αιγαίο είναι «ξέφραγο αμπέλι» μόνο για τους δολοφόνους του λιμενικού, όπως οι πόλεις και τα στρατόπεδα είναι το πεδίο βολής της αστυνομίας και των παρακρατικών.

Αυτή είναι η πραγματικότητα της Ελλάδας-φρούριο.

Αυτή είναι η πραγματικότητα του νέου φασισμού, όσα όψιμα «αντιναζιστικά» παράσημα κι αν επιδιώκει.

Κι απαράβατος όρος αν θέλουμε να σκώσουμε τ' ανάστημά μας, είναι

**να συντρίψουμε τα
φρούρια και τους
κυρίους τους!**

2

**ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ
ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ-ΦΡΟΥΡΙΟ**

**ΔΕΥΤΕΡΑ 24/2 19:30
ΤΟ ΑΙΓΑΙΟ ΕΙΝΑΙ Η ΤΑΦΡΟΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΑΣ
ΦΡΟΥΡΙΟ**

Στο αυτοδιαχειριζόμενο στέκι Περιστερίου. Καρυάτιδος 166, πλ. Δέγλερη

**ΤΕΤΑΡΤΗ 26/2 19:30
ΣΤΡΑΤΟΠΕΔΑ ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗΣ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ ή
Η ΕΛΛΑΔΑ ΣΑΝ ΣΤΡΑΤΟΠΕΔΟ ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗΣ.**

Στο στέκι της carthago, Πολυτεχνείο Πατρών